

**ТРИДЕСЕТ И ОСМО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ И
ЗАКОНОДАТЕЛСТВО СРЕЩУ КОРУПЦИЯТА**

СТ А Н О В И Щ Е

**на Комисията по правни въпроси и
законодателство срещу корупцията**

ОТНОСНО: Определението на Конституционния съд от 1.12.1998 г., получено на 1.12.1998 г. с приложено искането на група народни представители, с което Народното събрание е конституирано като страна по к.д.№ 33/98 г., за установяване на противоконституционност на чл. 7, ал. 2; чл. 20, ал. 6; чл. 24, ал. 1; чл. 26, ал. 2; чл. 29, ал. 4 и 5; чл. 40, ал. 5; чл. 61, ал. 2, както и установяване противоконституционност и несъответствие с международни договори, по които България е страна, на § 1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за администрацията /обн., ДВ, бр. 130 от 1998 г./.

На редовно заседание, проведено на 3.12.1998 г., Комисията по правни въпроси и законодателство срещу корупцията обсъди

Определението на Конституционния съд от 1.12.1998 г., получено на 1.12.1998 г. с приложено искането на група народни представители, с което Народното събрание е конституирано като страна по к.д.№ 33/98 г., за установяване на противоконституционност на чл. 7, ал. 2; чл. 20, ал. 6; чл. 24, ал. 1; чл. 26, ал. 2; чл. 29, ал. 4 и 5; чл. 40, ал. 5; чл. 61, ал. 2, както и установяване на противоконституционност и несъответствие с международни договори, по които България е страна, на § 1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за администрацията /обн., ДВ, бр. 130 от 1998 г./.

1. По т. 5 - искане за обявяване противоконституционност на чл. 7, ал. 2, чл. 40, ал. 5 и чл. 61, ал. 2 на Закона за администрацията /ЗА/:

Искането е неоснователно.

а/ Член 7 се занимава с органите на ДЪРЖАВНАТА власт. Той не се отнася до органите на МЕСТНОТО САМОУПРАВЛЕНИЕ, които съгласно чл. 33 ЗА във връзка с чл. 138 и 139 от Конституцията на Република България имат самостоятелен режим.

Администрацията на изпълнителната власт, която се контролира и чиято дейност се координира от министъра на държавната администрация е посочена изчерпателно в чл. 36 ЗА. В нея отново не е включена общинската администрация. Впрочем самото наименование на министъра на ДЪРЖАВНАТА АДМИНИСТРАЦИЯ ИЗКЛЮЧВА НЕГОВАТА НАМЕСА В ДЕЛАТА НА ОБЩИНТЕ.

В същия чл. 36 ЗА не са включени нито администрациите на президента на републиката, нито на съдебната власт. Така че и те не попадат под компетентността на министъра на държавната администрация.

При това единствено възможно тълкуване нито чл. 71, нито чл. 40, ал. 5, нито чл. 61, ал. 2 противоречат на Конституцията. Впрочем в чл. 61, ал. 2 между задължените да правят отчети пред министъра на държавната администрация са само областните управители, но не и кметовете.

Да се обявят чл. 40, ал. 5 и чл. 61, ал. 2 за противоконституционни означава да се осуети контрола и координацията от страна на министъра

на държавната администрация върху всички главни секретари, което е абсурдно.

2. По т. II - искане за обявяване противоконституционност на § 1 ПЗРЗА:

И това искане е неоснователно. Обстойната пледоария на искателите в защита на правата на човека, респ. за нарушаване на тяхната конституционна и международно-правна защита, се разминава със смисъла на въпросния § 1. В този текст няма никаква дискриминация, никакво ограничаване правата на труд на гражданите. Тук става дума за правото на държавата, както и на всеки работодател, да поставя определени изисквания към лицата, на които ще поверява РЪКОВОДНИ ДЛЪЖНОСТИ. Лицата, посочени в т. 1 и 2 от § 1 на ЗА просто не могат да се ползват от доверието на демократичната държава. С тоталитарната обремененост на своето съзнание те са просто непригодни за изпълнение на ръководни длъжности в администрацията на гражданското общество. Затова именно, а не поради никаква дискриминация, те трябва да не бъдат допускани до такива длъжности. Това не само че не противоречи на Конституцията и на международните договорености, но е и в пълно съгласие с известната резолюция 1096 на Парламентарната асамблея на Европейския съюз.

3. По т. III - искане за обявяване на чл. 29, ал. 4 и 5 от ЗА за противоконституционни:

И това искане е неоснователно.

Член 29, ал. 3, 4 и 5 от ЗА са в пълно съответствие с чл. 143, ал. 1 от Конституцията. Според ал. 3 областният управител се определя с решение на Министерския съвет. Според ал. 4 заповедта за назначаване се издава от министър-председателя, който представлява Министерския съвет. Естествено той упражнява и контрола върху дейността на областния управител, какъвто контрол колективният орган Министерски съвет очевидно не може да упражнява.

4. По т. IV - искане за обявяване противоконституционност на чл. 20, ал. 6 от ЗА:

С този текст не се създава изключително правомощие на министър-председателя да предлага на Министерския съвет отменяване неправилните актове на министрите. Освен това Конституцията в своя чл. 107 определя само компетенцията на МС да отменява такива актове. Тя не се занимава с това, кой има право да прави предложение за отмяна. Щом въпросът на компетенцията да се прави предложение пред МС за отмяна на актове на министри не е уреден от Конституцията, той очевидно е от компетентност на обикновения законодател.

5. По искането за обявяване противоконституционност на чл. 24, ал. 1 ЗА:

И това искане е неоснователно.

Посочената разпоредба в никакъв случай не овластява министър-председателя да прехвърли /да делегира/ изключителните си правомощия. Той естествено ще делегира само тези, които са отнасят до текущото ръководство на държавните дела. Да се обяви за противоконституционна разпоредбата на чл. 20, ал. 6, означава да се преустанови дейността на правителството при отсъствие на министър-председателя, което е абсурдно.

6. По искането за обявяване противоконституционност на чл. 26, ал. 2 ЗА:

И това искане е неоснователно по същите съображения, изложени по-горе по т. 5.

Народните представители, членове на Комисията по правни въпроси и законодателство срещу корупцията, подписали искането, въз основа на което е образувано к.д. 33/98 г., естествено заявиха още веднаж, че поддържат искането.

7.12.1998 г.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА:

/Светослав Лунников/

